

ת"פ 32007/11/19 - מדינת ישראל נגד אחמד עבאדיה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 32007-11-19 מדינת ישראל נ' עבאדיה (עציר)
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

אחמד עבאדיה (עציר)
באמצעות ב"כ עו"ד רועי פוליטי

הנאשם

הכרעת דין

רקע:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת מעשה מגונה בכוח, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), ועבירת הסגת גבול, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין.

בין הנאשם למתלוננת א' (להלן - **המתלוננת** או **א'**) היכרות מוקדמת על רקע עסק להשכרת דירות בבעלותו של ס', בן זוגה של המתלוננת (להלן - **ס'** או **ש'**; שניהם ביחד - **בני הזוג**). נטען כי ביום 04.11.19 בסמוך לשעה 12:20 הגיע הנאשם לביתם של בני הזוג בירושלים. הנאשם הקיש על דלת הבית מספר פעמים אך לא נענה, שאז פתח את הדלת, שהייתה סגורה אך לא נעולה, ונכנס אל הבית ואל חדר השינה של המתלוננת. באותה עת, שכבה המתלוננת במיטתה בחדר השינה כאשר היא לבושה ומכוסה בשמיכה. המתלוננת שאלה את הנאשם מדוע הוא נכנס אליה הביתה, והוא שאל אותה בתגובה האם יש להם דירה להשכיר לו. המתלוננת הורתה לנאשם לצאת מהחדר ושאלה אותו מדוע נכנס. בתגובה, התיישב הנאשם על מיטתה. המתלוננת שאלה את הנאשם מה הוא עושה, וחזרה על בקשתה שייצא מביתה. אז, נשכב הנאשם על המתלוננת והחזיק בה בחוזקה בניגוד לרצונה.

בשלב זה, המתלוננת נלחצה, עברה למנח ישיבה על המיטה וניסתה להיאבק בנאשם אשר החזיק בה בחוזקה. המתלוננת ניסתה להתקשר לס', בן זוגה, אך הנאשם לקח ממנה את מכשיר הטלפון וניתק את השיחה. בן הזוג ס' ניסה לחזור אל המתלוננת וחייג אליה מספר רב של פעמים אך היא לא ענתה לו כיוון שהנאשם מנע ממנה לעשות כן. המתלוננת זעקה לעזרה מספר פעמים "מה אתה עושה? תלך מפה, תעזוב אותי, תפסיק אני לא רוצה", שאז סתם הנאשם את פיה וניסה להוריד את חולצתה בעודה מתנגדת ומחזירה את החולצה למקומה. הנאשם הצליח לבסוף

למשוך את חולצתה ואת חזייתה של המתלוננת כלפי מטה, כך שחשף את השד הימני שלה וליקק אותו והכל בניגוד לרצונה. לאחר מכן, נישק הנאשם את המתלוננת על פיה בניגוד לרצונה.

המתלוננת, שכל אותה עת התנגדה למעשיו של הנאשם וניסתה להיאבק בו, הצליחה להימלט מהחדר וברחה אל מחוץ לדירתה כשהיא יחפה. בתוך כך, ברחו המתלוננת לעבר גרם מדרגות הסמוך לדירה והמוביל לדירה אחרת אותה משכירים בני הזוג. המתלוננת החלה לעלות במדרגות והנאשם החל לעלות אחריה. בשלב זה, הצליחה המתלוננת לענות לשיחת הטלפון מבן זוגה ס' וביקשה ממנו שיבוא הביתה. הנאשם מצדו מסר למתלוננת כי בן זוגה ס' לא רוצה לתת לו דירה, ומשכך "היא הזונה שלו". המתלוננת ביקשה מהנאשם שייתן לה ללכת, והוא השיב לה כי עליה לנקות את הדירה להשכרה ולמסור לו אותה. בשלב זה, הגיע בן הזוג ס' למקום וצעק על הנאשם שיסתלק מהמקום.

הנאשם כפר במיוחס לו כפירה כללית, והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

בימים 04.02.2020, 05.02.2020 ו-01.03.2020 התקיימו ישיבות הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו **המתלוננת; ס'**, בן זוגה של המתלוננת (אציין כי ס' מכונה לעיתים רבות בשם נוסף, אולם במסגרת הכרעת הדין יצוין שמו ס' או ש' בלבד, לרבות בציטוטים); מר ו' ד' (להלן - ו'); ורס"ב טליה האריס (להלן - **רס"ב האריס**). מטעם ההגנה העיד **הנאשם עצמו**.

עדויות התביעה:

המתלוננת בת 27, אמא לשני ילדים ועובדת יחד עם בן זוגה ס' בהשכרת דירות Rbnb (להלן - **השכרת דירות**) בשכונת נחלאות בירושלים. עיקר תפקידה בניקוי הדירות. בעדותה בבית המשפט תיארה את היכרותה עם הנאשם, שהחלה בלילה שקדם ליום האירוע, עם חזרתה עם ס' מאירוע משפחתי בשעת לילה מאוחרת. בתוך כך, סיפרה כי עם חזרתם מהאירוע שהתה לבד בדירה, שכן ס' ניגש לנקות את אחת הדירות המיועדות להשכרה. המתלוננת שכבה בסלון ביתם, כשראתה מישהו דרך החלון מתעסק עם הכוסות שהיו מונחות על השולחן בחצר. המתלוננת סברה כי מדובר בבן זוגה ס' "ואז פתחתי את הדלת להגיד לו שסוף סוף חזר, ואז פתחתי וראיתי ערבי עם קסקט" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 4, ש' 21-22). המתלוננת זיהתה באולם בית המשפט את אותו אדם בו נתקלה בחצר גינתה כנאשם (שם, ש' 25). הנאשם אמר לה שהוא מעוניין בדירה, והיא השיבה שיחכה שכן זוגה, ס', ישוב. בשלב זה, נעלה המתלוננת את דלת ביתה, בעודה שומעת את הנאשם קורא לעברה "תכיני קפה" ודברים נוספים (שם, ש' 27-28).

למחרת היום בשעות הבוקר, דפק הנאשם על דלתם של בני הזוג. המתלוננת העידה כי פתחה את דלת הדירה, "והוא אמר לי 'אפשר דירה?' אמרתי לו תחכה אשאל את בן הזוג, כי בן הזוג שכב במיטה אבל היה ער" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 5, ש' 8-9). המתלוננת ניגשה לחדר השינה בו שהה ס', והנאשם נכנס אחריה. ס' הבחין כי הנאשם נכנס אחרי המתלוננת, העיר לו ויצא עם הנאשם אל מחוץ לדירה. המתלוננת לא ידעה לתאר את נושא השיחה של השניים, שכן זו התקיימה מחוץ לדירה, ולאחריה עזב הנאשם את המקום.

לאחר זמן מה, מסר לה ס' כי הוא הולך לנקות את אחת הדירות. המתלוננת, שהייתה עייפה מליל אמש, מסרה לס'

שהיא מעוניינת לנוח כשעה בטרם תצטרף אליו לניקיון הדירות. ס' יצא מן הדירה והמתלוננת ניגשה לנוח בחדר השינה. המתלוננת תיארה כי נשכבה במיטתה עם הבגדים אותם לבשה, כשלפתע שמעה דפיקות על דלת הדירה. לטענתה, דפיקות כאמור אינן דבר נדיר, והדבר קורה לא אחת על ידי תיירים ששוכרים את הדירות ושיודעים היכן גרים בני הזוג. המתלוננת החליטה לא לענות לדפיקות, שאז שמעה את דלת הדירה נפתחת "ופתאום אני רואה את הנאשם בתוך החדר" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 5, ש' 27). בתוך כך, הבהירה המתלוננת כי הדלת הייתה סגורה אך לא נעולה, שכן בן זוגה ס' "תמיד הולך וחוזר אז אנחנו לא נועלים כי הדירות מאוד קרובות" (שם, ש' 29-30). המתלוננת תיארה את הלחץ שאחז בה עם כניסתו של הנאשם אל ביתה. לדבריה, הנאשם אמר לה שהוא צריך דירה, והיא הורתה לו לצאת החוצה ושידבר עם בן זוגה "אני לא ממש זוכרת מה אמר באותו זמן, הוא דיבר על דירה ועל בחורה והמשכתי להגיד לו שזה לא קשור אלי, אמרתי לו שאני מתקשרת לס'" (שם, ש' 32-34).

המתלוננת התקשרה לס', שאז הנאשם שאל אותה האם היא מתקשרת למשטרה והוסיף שהוא במעצר, אך לדבריה לא הבינה על מה הוא מדבר. ס' לא ענה לה ועל כן ניסתה להשיגו בשנית, שאז הנאשם התיישב על המיטה "ואז נלחצתי וישר ישבתי, והוא פתאום חטף לי את הטלפון מהיד וניתק את השיחה ושם את הטלפון על הכסא שהיה ליד המיטה. נלחצתי וישר קמתי, באתי לקום מהמיטה והוא תפס אותי מאחורה (מתנשפת) הוא ניסה להשכיב אותי ואני נלחמתי איתו הוא ניסה להרים לי כל שניה את החולצה, הורדתי אותה בחזרה" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 6, ש' 9-11). המתלוננת המשיכה והעידה כי בשלב הזה החלה "חצי לצעוק חצי לבכות" וביקשה מהנאשם להפסיק, והכל בעודה צועקת את שמו של ס', בן זוגה. המתלוננת תיארה כי "הוא הצליח להוריד לי את החולצה מלמעלה, מצד אחד והוא הצליח ללקק לי את החזה בצד אחד, בכיתי לו 'די תפסיק אני לא רוצה' והוא ניסה להמשיך להרים לי את החולצה, הוא סתם לי את הפה" (שם, ש' 12-14). עוד הצליח הנאשם לנשק אותה בפיה, כשהיא עצמה מנסה להילחם בו.

המתלוננת תיארה את ניסיונותיה להיאבק בנאשם, כשלפתע הצליחה לברוח, לקחה את הטלפון שלה ונמלטה אל מחוץ לדירה. המתלוננת החלה לרוץ לכיוון חניית עפר שיש באזור הדירה כשהיא יחפה "לא ידעתי לאן להמשיך משם, עליתי למדרגות ברזל שזו דירה שאני בד"כ מנקה. ופתאום אני רואה שהוא הולך אחרי" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 6, ש' 17-18). הנאשם חסם את דרכה של המתלוננת ומנע ממנה לרדת מגרם המדרגות, הגם שביקשה ממנו לאפשר לה לעשות כן. המתלוננת מסרה כי ברגעים אלה הצליחה להתקשר לבן זוגה ס' וביקשה ממנו להגיע מהר. הובהר כי במסגרת השיח בין המתלוננת לנאשם על גרם המדרגות, שאל אותה הנאשם מדוע בן זוגה לא נותן לו דירה וכן מסר לה כי היא הזונה שלו (שם, ש' 25). ס' הגיע למקום וצעק על הנאשם, שירד לעברו של ס'. המתלוננת ברחה מהמקום בחזרה לדירה.

במהלך עדותה של המתלוננת, הושמעה לה הקלטה של שיחת טלפון. המתלוננת זיהתה את קולה ומסרה כי מדובר בשיחה בה התקשרה אל בן זוגה ס' "כשאני והנאשם היינו על המדרגות והוא חסם אותי" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 7, ש' 36) וביקשה ממנו להגיע מהר. עוד הודגש על ידה כי בשיחת הטלפון לא תיארה את האירוע מחשש שהנאשם ירביץ לה.

ס' הוא בן זוגה של המתלוננת. באשר להיכרותו עם הנאשם מסר כי "אנחנו מכירים. הוא שיפוצניק בשכונה פה ושם. לפעמים לוחצים ידיים" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 15, ש' 9). בעדותו תיאר אף הוא את הלילה שלפני יום האירוע,

כאשר הוא והמתלוננת שבו מאירוע משפחתי בשעת לילה מאוחרת. עם חזרתם ניגש ס' לאחת הדירות שאותן הוא משכיר "א' נשארה בבית ואני הלכתי לאחת הדירות. התיירים ביקשו שם משהו וחזרתי אחרי אולי רבע שעה" (שם, ש' 17-18). עם חזרתו לדירה הבחין בנאשם עומד בחצר הבית כשהוא מדבר אל הדלת "הדלת הייתה סגורה והוא דיבר לדלת" (שם, ש' 18-19). ס' העיד כי פנה אל הנאשם ושאל אותו מה הוא עושה שם ומדוע הוא מגיע לביתו בשעת לילה מאוחרת. לבסוף, עזב הנאשם את המקום.

ס' המשיך ותאר בעדותו את האירועים שהתרחשו למחרת היום. כך, העיד כי בעודו שוכב במיטה הוא שמע שהנאשם נכנס אליהם הביתה "ואז ראיתי אותו בדלת של חדר השינה, כזה מציץ והולך" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 16, ש' 1-2). ס' סיפר כי הנאשם הגיע אליו כי רצה לשכור ממנו דירה, דבר שהתרחש בעבר פעם אחת בלבד. לאחר שס' מסר לו כי אין לו דירה פנויה להשכרה, עזב הנאשם את המקום "הוא הלך. אמרתי לו שהיום באים תיירים ואין חדר" (שם, ש' 16). זמן מה לאחר מכן, יצא ס' מן הדירה על מנת לפגוש תיירים במרחק של כ-300 מטרים מביתו, ותיאר כי בדרך נתקל בנאשם. ס' פגש את התיירים, הכניס אותם לדירה אותה שכרו ממנו "וקיבלתי טלפון מא'". לא הספקתי לענות כי זה היה צלצול וניתוק, ואז שוב טלפון כזה, ואז חייגתי אליה היא לא ענתה ואז התחלתי לחשוב שמשהו לא בסדר, אחר כך, היא כן ענתה לי ואמרה "ש' תבוא מהר, תבוא דחוף" ואז עזבתי הכל ורצתי לשם" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 16, ש' 22-25).

ס' הגיע לאזור דירתם ועוד לפני הגעתו לדירה שמע את צרחות המתלוננת "יש שם שביל כזה שעוקף את הבניין ושמעתי את א' צורחת. משהו כמו 'זוז תן לי לעבור', פניתי לשם וראיתי אותם על המדרגות" (שם, ש' 26-27). ס' העיד כי הבחין בנאשם עומד כשידיו מונפות לצדדים, מחזיק במעקות המדרגות, עם פניו לכיוון המתלוננת. המתלוננת עמדה שתי מדרגות מעליו, כשפניה לכיוון פניו של ס', והיא "מבוהלת, עם שיער פרוע וכלי נעליים" (שם, ש' 36). עם הגעתו של ס' למקום, המתלוננת ברחת בחזרה לדירתם, והנאשם פנה לס' ואמר לו כי רצה לשכור חדר אך המתלוננת לא הסכימה לסדר לו חדר כאמור "רציתי חדר והיא לא רצתה לסדר לי אני קינג" (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 17, ש' 9).

ו' הוא שכן של המתלוננת ושל ס' וגר בצמידות אליהם. לדבריו, הקירות המפרידים בין דירתו לדירת בני הזוג הם קירות גבס ומשכך ניתן לשמוע שיחות המתנהלות בטונים גבוהים. ו' העיד כי ביום האירוע שמע שיחה שהתנהלה בטונים גבוהים שנשמעה מדירתם של המתלוננת ושל ס' "פתאום אני שומע שא' צועקת 'לא, לא צריך, תעזוב אותי' והתחילה לצעוק, 'ס' אני חשבתי שהם רבים ביניהם כי זו לא פעם ראשונה" (עמ' 5 לפרוט' מיום 05.02.20, ש' 15-18). ו' המשיך ותיאר כי מול מיטתו ישנו חלון אשר ממנו הוא יכול להבחין במתרחש ביציאה מן החצר, ומסר ש"פתאום מישהו רץ ממול החלון ולכפי (צ"ל-ולפי) הרעש הבנתי שזה אדם בלי נעליים, ובמשקל קל מאוד" (שם, ש' 20-21). עוד תיאר כי מיד לאחר מכן עבר אדם עם נעליים במשקל גבוה יותר. ו' התקשה לתאר את מראהו של אותו אדם שני אולם ציין כי "ראיתי חלק מאחורה של בנאדם שאני חושב שלבש מעיל וכובע ספורטיבי אדום, של קסקט, ושקט" (שם, ש' 24-25). זמן מה לאחר מכן, הבחין בשוטרים מחוץ לחלון ביתו, ניגשים לכיוון דירת בני הזוג. ו' הדגיש כי האדם שיצא בעקבות המתלוננת הוא גבר גבוה (פרוט' מיום 05.02.20, עמ' 6, ש' 23-26), וכן הדגיש כי לא מדובר בס' "זה לא היה ס' בוודאות. זה בטוח שלפי הגובה זה לא היה ס'. ס' ציפור" (שם, ש' 30).

רס"ב האריס היא חוקרת בתחנת לב הבירה, ועיקר עיסוקה בחקירות עבירות מין. בעדותה תיארה את הפעולות

שערכה במסגרת התיק, ואלה יובאו בהמשך הדברים.

עדות ההגנה

הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי הגיע פעם אחת בלבד לדירתם של בני הזוג בבוקר יום האירוע, במטרה לשכור דירה. הנאשם תיאר כי ישב בחצר הדירה עם ס', השניים עישנו סיגריה, ולאחר שס' מסר לו כי אין באפשרותו להשכיר לו דירה, עזב הנאשם את המקום. הנאשם הכחיש כי לאחר המפגש עם ס' הגיע שוב לדירה, נכנס ללא רשות וביצע את המיוחס לו בכתב האישום. לדבריו היה זה אחד אחר שדומה לו והוא שביצע את המעשים. עוד הכחיש כי הגיע לילה לפני יום האירוע לדירת בני הזוג. יתר עדותו תתואר בהרחבה בהמשך הדברים, כמו גם גרסאותיו בתחנת המשטרה.

דין

המאשימה מבססת את טיעוניה על גרסת המתלוננת. לשיטתה, גרסה זו מחוזקת במספר רב של ראיות אשר יפורטו להלן. הנאשם, מנגד, מסר עדותו בבית המשפט, בגדרה הכחיש מכל וכל את המיוחס לו, הגם שגרסה זו שונה בתכלית מן הגרסאות שמסר בתחנת המשטרה ואשר יפורטו אף הן בהרחבה.

אקדים אחרית לראשית ואציין כבר עתה כי לאחר שמיעת העדויות ולאחר עיון ביתר הראיות דומה כי המאשימה הוכיחה את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. דומה כי כלל הראיות בתיק מובילות למסקנה אחת ויחידה והיא כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. ויודגש כי עסקינן במחלוקת הנשענת ברובה על מהימנותם של עדים, ובפרט על עדותה של המתלוננת. עם זאת, חיזוקים רבים בנמצא מלמדים על אמיתות גרסתה, תומכים בה וסותרים מכל וכל את שלל גרסאותיו של הנאשם.

עוד אעיר בראשית הדברים ולשם נוחות הקורא כי ניתן לחלק את כלל המפגשים של בני הזוג עם הנאשם לשלושה: **המפגש הראשון**, עניינו בלילה שבין 03.11-04.11, לאחר שחזרו מאירוע משפחתי והנאשם הגיע לחצר ביתם; **המפגש השני**, התרחש בבוקר של יום 04.11, בעוד המתלוננת וס' שהו שניהם בדירתם; **המפגש השלישי**, התרחש זמן קצר לאחר מכן, לאחר שס' עזב את הדירה, והנאשם, נכנס לדירה כאשר המתלוננת שוהה בה לבד, במיטתה. כתב האישום, כאמור, מתייחס למפגש השלישי.

כפי שציינתי, התשתית הראייתית שהציגה המאשימה מבוססת כראוי, ותפורט כדלקמן, תוך בחינת מהימנות העדויות שנשמעו בביהמ"ש;

א. עדות המתלוננת

עדות המתלוננת הותירה רושם חיובי, ודומה כי גרסתה כוללת גרעין קשה ויציב של אמת. לאורך עדותה של המתלוננת

היא תיארה אך את אשר חוותה בחושיה שלה, מבלי שניסתה להשלים פערים שאינם בידיעתה. לאורך עדותה כולה שמרה המתלוננת על גרסתה, ודומה כי לא הועלו בקיעים בגרסתה, בוודאי לא כאלה המעלים ספק בדבר אמיתות דבריה.

עיון בהודעותיה של המתלוננת במשטרה, שנגבו ביום האירוע, מלמד כי אין פערים של ממש בין הודעות אלה לבין גרסתה בבית המשפט;

כך, במסגרת הודעתה במשטרה מיום 04.11.19 בשעה 14:26 (ת/7) תיארה את האירועים כפי שנמסרו על ידה בבית המשפט. אציין כי במסגרת הודעתה זו ציינה המתלוננת שהאירוע נשוא כתב האישום התרחש במשך מספר דקות בלבד, ואף מסרה כי למיטב זיכרונה הנאשם לא ניסה להוריד את מכנסיה, ועיקר ניסיונותיו היו להרים את חולצתה (ת/7, ש' 116-119).

במסגרת הודעתה השנייה במשטרה (ת/8), שנמסרה מיד לאחר הודעתה הראשונה, מסרה המתלוננת כי היא מפחדת וחוששת מן הנאשם, ובפרט נוכח העובדה כי הוא יודע היכן היא מתגוררת. עוד במסגרת הודעה זו עומתה המתלוננת עם טענות הגנה אפשריות, בגדרן יטען הנאשם כי המעשים נעשו בהסכמתה. המתלוננת השיבה כי "איך אני אגיד שלא? לא. אני לא מכירה אותו בכלל והוא נכנס אלי לבית כשאני באמצע לישון. וביקשתי ממנו לצאת כל הזמן וכל הזמן אמרתי לא וצעקתי. ויש לי בן זוג בכלל ושני ילדים" (ת/8, ש' 5-6). המתלוננת שבה וחזרה על כך שדבר מן המתואר על ידה לא קרה בהסכמתה, ואף הדגישה כי נאבקה בנאשם במהלך ניסיונותיה להתנגד לו (ת/8, ש' 19).

כאמור, התרשמתי כי חקירתה הנגדית של המתלוננת לא סייעה להגנה במציאת בקיעים או סתירות שיש בהן ללמד על אמרות שקר. ההיפך הוא הנכון. דומה כי במרבית תשובותיה העניקה המתלוננת הסברים המניחים את הדעת, מבלי שאלה הורידו ממנהימנותה או מאמיתות דבריה. בתוך כך, עיקר ניסיונות ההגנה נועדו ללמד על פערים בין גרסתה שלה לבין גרסתו של ס' בן זוגה, כמפורט להלן;

באשר למפגש הראשון, שכזכור התרחש לילה לפני האירוע נשוא כתב האישום, המתלוננת תיארה כי כאשר הבחינה בנאשם עומד בחצר, נעלה את דלת הדירה והתכוונה להתקשר לבן זוגה ס', שאז הבחינה כי מכשיר הטלפון שלו נותר בדירה. משכך, התקשרה לחברם יחיאל אלבוים, אשר ניגש יחד עם ס' לאחת הדירות אותן הם משכירים. עוד הובהר על ידה שבאותה הלילה שהה יחיאל בדירתם עד אשר שבו מן האירוע המשפחתי "כשחזרנו מהחתונה הוא עדיין היה שם, וכש-ס' הלך לסדר דירה הוא הלך איתו" (עמ' 9 לפרוט' מיום 04.02.20, ש' 29). כאמור, כיוון שהבחינה שמכשיר הטלפון של ס' בדירה, התקשרה לטלפון של יחיאל. ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם הנתון שמסר ס' בהודעתו, לפיו הוא עצמו קיבל שיחת טלפון מהמתלוננת. המתלוננת השיבה בביטחון כי היא עצמה לא שוחחה עם ס' בטלפון ואף הוסיפה "אתה יכול לבדוק בטלפון שלי שהתקשרתי ליחיאל" (שם, ש' 29).

בהודעתו של ס' במשטרה (ת/9) מסר "לקחתי תיירים לדירה אחרת וקיבלתי טלפון מא' שיש שם איזה ערבי בחוץ" (ש' 7-8). עם זאת, אינני סבורה כי יש לראות באמור משום סתירה משמעותית. ס' בעדותו בבית המשפט ציין כי כלל אינו

זוכר שהיא התקשרה אליו בלילה (עמ' 22 לפרוט' מיום 04.02.20, ש' 27), ואף שעומת עם המידע שמסר בהודעתו במשטרה ציין כי "לא זוכר שהיא התקשרה אליו באותו לילה" (שם, ש' 32). בהמשך, כשנשאל האם יחיאל שהה אצלם באותו לילה ציין "לא זוכר, הוא בא אלינו הרבה אבל אני לא זוכר בדיוק את אותו יום" (עמ' 23 לפרוט' מיום 04.02.20, ש' 8). לעניין זה, אני מוצאת לאמץ את גרסתה הברורה והבטוחה של המתלוננת ולפיה התקשרה ליחיאל על מנת להשיג את ס' בן זוגה ששכח את מכשיר הטלפון שלו בדירה. אכן, הודעתו של ס' במשטרה לא ציינה כי הקשר הועבר דרך יחיאל, וייתכן כי במהלך מסירת הודעתו במשטרה לא סבר ס' כי מדובר בפרט מידע רלבנטי במסגרת בחינת האירוע כולו. מכל מקום, איני רואה בפער זה משום פער משמעותי או סתירה שיש בה כדי לכרסם בגרסת המתלוננת.

זאת ועוד; ההגנה עימתה את המתלוננת עם פערים לכאוריים העולים מן המידע שמסרה. כך למשל, המתלוננת עומתה עם מידע שמסרה בעדותה בבית המשפט, לפיו במהלך חלקו השלישי של האירוע- הוא האירוע נשוא כתב האישום- כאשר התיישב הנאשם על מיטתה: "ואז פתאום הנאשם התיישב על המיטה לידי ואז נלחצתי וישר ישבתי, והוא פתאום חטף לי את הטלפון מהיד וניתק את השיחה ושם את הטלפון על הכיסא שהיה לידי המיטה" (פרוט' מיום 04.02.2020, עמ' 12, ש' 9-7) ואילו בהודעותיה במשטרה לא מסרה דבר הנוגע לכך שהנאשם הניח את הטלפון על כיסא שהיה לידי המיטה. אעיר כבר עתה כי אינני סבורה כי מדובר בפער של ממש, ובוודאי לא כזה היוורד לשורש האמת. מכל מקום, המתלוננת הסבירה בעדותה בבית המשפט כי היא מתארת את האירוע כפי שתיארה אותו בתחנת המשטרה, ולמיטב ידיעתי היא אכן מסרה פריט מידע זה (פרוט' מיום 04.02.20, עמ' 13, ש' 2).

עיון בהודעותיה של המתלוננת במשטרה מלמד כי אכן המתלוננת לא מסרה שהנאשם חטף ממנה את הטלפון והניחו על הכסא שליד המיטה (ת/7, ש' 48), אלא רק כי חטף את מכשיר הטלפון מידה. עם זאת, דומה כי הפתרון ל"סתירה" האמורה נמצא בהמשך הודעתה, כאשר מתארת את בריחתה מן הבית, וכך מסרה בלשונה: "ואז בזמן שנלחמתי איתו הצלחתי לקום מהמיטה ולברוח לדלת היציאה מהדירה. מהר לקחתי את הפלאפון שהיה מונח על כסא ליד המיטה" (ת/7, ש' 61-60- הדגשות לא במקור). עולה איפא כי אכן, מכשיר הטלפון של המתלוננת היה מונח על הכסא שליד מיטתה, באופן המחזק את עדותה בבית המשפט. העובדה כי במהלך מסירת התלונה במשטרה מסרה כי הנאשם חטף את הטלפון מידה, אך לא מסרה כי הוא הניחו על הכיסא שליד המיטה, אין בה כדי להוריד ולו במעט ממנהימנותה או מגרסתה הקוהרנטית. אעיר עוד כי ממילא המדובר בכסא הממוקם ליד מיטתה של המתלוננת, ועל כן דומה כי בקלות רבה יכול היה הנאשם לחטוף את המכשיר ולהניחו על הכסא.

בנוסף, המתלוננת נחקרה בבית המשפט בדבר בחירתה לברוח מן הדירה כשהיא יחפה, ועל כך שיכלה בנקל לברוח דרך הכניסה הראשית המובילה לרחוב הדירה, אולם תחת זאת בחרה לעלות על גרם מדרגות הממוקם בצמוד לדירתם. המתלוננת השיבה כי "אני לא רגילה להיות בלי נעליים בחוץ ולא חשבתי על זה" (פרוט' מיום 04.02.20, בעמ' 13, ש' 15). ניסיון זה של ההגנה לקעקע את גרסתה נועד לכישלון. ראשית, המדובר בסיטואציית אימים בגדרה נאבקה המתלוננת בנאשם וניסתה להימלט מידי, ומשכך אך ברור כי בנסיבות אלה תצא מן הבית כשהיא יחפה. באשר לבחירתה לעלות לגרם מדרגות המצוי בסמוך לדירתם, אין לי אלא להפנות לדבריה של המתלוננת בתחנת המשטרה, שעות לאחר האירוע, שם מסרה כי "בחוץ הלכתי מהר ולא ידעתי לאן ללכת כי הייתי בלי נעליים והוא גם בא אחריי". יש לנו דירה שלפעמים אנחנו משכירים אותה, שהיא די צמודה לשלנו, היא נמצאת שתי דלתות מאיתנו. יש אל הדירה מדרגות ברזל, מדרגות חיצוניות. פשוט לא ידעתי לאן אני הולכת ואז כזה עליתי מדרגה והוא חסם אותי שאני לא אוכל לרדת. **אני חשבתי שאני אצא לבחוף והוא יברח.** את האמת שבפנים פחדתי שיש לו סכין וכל הזמן פחדתי שהוא

ידקור אותי" (ת/7, ש' 66-62. ההדגשות אינן במקור). בהינתן התרשמותי מעדות המתלוננת, כמו גם בשילוב עם הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה, אין לי ספק כי המתלוננת סברה כי בריחתה אל מחוץ לדירה תוביל לבריחתו של הנאשם מן המקום, ובחוסר האונים שאחז בה באותם רגעים סברה כי נכון יהיה לעלות על גרם המדרגות ולחכות שהנאשם יברח בעצמו מן המקום.

כאמור לעיל, חקירת ההגנה לא העלתה סתירות משמעותיות שיש בהן כדי לפגום במהימנותה של המתלוננת או להביא לדחיית גרסתה. דומה כי גרסתה זו נשמרה עקבית לאורך הודעותיה במשטרה, עובר בעימות שנערך לה עם הנאשם וכלה בעדותה בבית המשפט. עדותה הותירה בי רושם מהימן ואני מוצאת לקבל את גרסתה באופן מלא. לצד גרסת המתלוננת הציגה המאשימה מספר רב של ראיות המשמשות חיזוקים של ממש לגרסת המתלוננת, ואלה יפורטו מיד בסמוך.

ב. עדויות של ס', בן זוגה של המתלוננת

כמצוין לעיל, ס' הוא בן זוגה של המתלוננת. הגם שס' לא נכח באירוע נשוא כתב האישום בשלב שהתרחש בפנים הדירה, שאז שהה באחת מדירות ההשכרה שלו, הרי שערכה הראייתי של עדותו הוא בחיזוק גרסת המתלוננת. עוד אזכיר כי בהגיעו בחזרה אל הדירה, לאחר השיחה הטלפונית עם המתלוננת, הבחין במתלוננת כשהיא על גרם המדרגות והנאשם מולה, אוחז במעקות באופן המונע ממנה לרדת מהן.

עדויות של ס' הותירה בי רושם חיובי ברובה. אכן, ישנם מספר בקיעים בעדותו אשר לא הובהרו די הצורך, אולם לא מצאתי כי יש בהם כדי לקעקע את גרסתו, או את גרסת המתלוננת. עיון במכלול הודעותיו ועדותו מוביל למסקנה ברורה לפיה גרסתו עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת, וזאת מבלי שקיים חשש שמא עשו השניים יד אחת במטרה להפיל את הנאשם.

במהלך חקירתו הנגדית, עמדה ההגנה על מספר פערים בעדותו, ובפרט מול גרסת המתלוננת. כך למשל, בכל הנוגע למפגש השני-דהיינו: הגעת הנאשם לדירת בני הזוג בבוקר האירוע כאשר המתלוננת וס' שניהם בדירה. כזכור, במסגרת אירוע זה נטען על ידי המתלוננת כי הנאשם הגיע בבוקר של יום 04.11.19, ביקש להשכיר דירה, ובעוד המתלוננת ניגשה לחדר השינה לקרוא לס', נכנס הנאשם אחריה אל תוך הביתה, מבלי שקיבל רשות לעשות כן. ס' תיאר בעדותו הראשית כי "הייתי במיטה ושמעתי שהוא נכנס אלינו הביתה, ואז ראיתי אותו בדלת של חדר השינה, כזה מציץ והולך. וכשקמתי ויצאתי הוא כבר לא היה" ובהמשך ציין כי "דיברנו. אני לא זוכר אם הוא חזר אחר כך או מתי שקמתי. בדיוק אמרתי לו 'מה קרה אתה מגיע כל הזמן בשעות הלא נכונות. הבנתי שאתמול בלילה הבהלת את אשתי התקשרנו למשטרה" (פרוט' מיום 04.02.2020, בעמ' 16, ש' 5-1). במהלך חקירתו הנגדית עומת ס' עם מידע שמסר בהודעתו הראשונה (ת/9), בה נשאל אם הנאשם הגיע אל דירתו בלילה שלפני המקרה, שאז השיב "עכשיו אני נזכר שא' אמרה שיום לפני הוא פתאום פתח את הדלת ונכנס פנימה ואז כשהוא ראה שאני ישן במיטה הוא יצא. אני לא דיברתי איתו ולא זוכר דבר כזה" (ש' 66-67). עוד עומת ס' עם כך שתיאר את אירוע כניסתו של הנאשם לביתם בבוקר האירוע כאירוע

ששמע עליו מפיה של המתלוננת, הגם שהיה חלק ממנו.

ס' התייחס לפער הלכאורי הנטען והבהיר כי בבוקר האירוע "הוא (הנאשם- ש.ל.ב) נכנס הביתה, הגיע לחדר, הסתכל פנימה, ראה אותי ישן ויצא" (פרוט' מיום 04.02.2020, בעמ' 24, ש' 16). ובהמשך הסביר כי הוא עצמו רק הבחין בנאשם בכניסה לחדר השינה שלו, ולא ראה אותו נכנס לדירה עצמה (שם, ש' 19-20; 23). הסבריו אלה של ס' מקובלים עליו, וממילא איני רואה בפער האמור משום פגיעה במהימנותו. במסגרת הגעתו של הנאשם לדירת בני הזוג בבוקר האירוע, הוא פנה אל המתלוננת בבקשה לשכור דירה, וזו נכנסה אל הדירה במטרה לברר את העניין מול ס', שהיה באותה עת במיטתם. הסברו של ס' לפיו הוא רק ראה את פרצופו של הנאשם בכניסה לחדר השינה, מבלי שראה את כניסתו של הנאשם אל פנים הדירה מקובל עליו ועולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר. יתר על כן, ייתכן שהתשובה שמסר בתחנת המשטרה נבעה משאלת החוקרת שהייתה מבלבלת והתייחסה לאירוע שהתרחש בלילה- והצדדים מסכימים על כך ששאלתה הייתה בעייתית ולא מדויקת. אוסיף על כך, שהתרחשות זו בבוקר האירוע ממילא אושרה על ידי הנאשם- הן בגרסתו בתחנת המשטרה והן בגרסתו (הכבושה, יש לאמר) בבית המשפט.

סוגיה נוספת עליה נשאל ס' קשורה לטביעות אצבע שנמצאו על קופסת סיגריות שנטען לגביה כי היא שייכת לנאשם. המדובר בקופסת סיגריות שנמצאה על מיטתה של המתלוננת מיד לאחר האירוע, שצילומה על המיטה הוגש כראיה (ת/3). המתלוננת מסרה בעדותה כי בטרם הגיעה המשטרה לדירה, שאל אותה ס' למי שייכות הסיגריות, וזו השיבה כי אינה יודעת (פרוט' מיום 04.02.20, בעמ' 7, ש' 27-28). ס' נשאל לגבי הסיגריות שנמצאו על המיטה בחקירותיו במשטרה. כך, בהודעתו השלישית מיום 11.11.19 (ת/11) הוצגה לו תמונה של קופסת הסיגריות, והוא טען כי מדובר בסיגריות של הנאשם וכי הוא מעולם לא נגע בהן (ת/11, ש' 14, 16). יתר על כן, ס' מסר כי אינו סבור שמדובר בסיגריות שהנאשם השאיר על השולחן בחצר הדירה, וכי לרוב הנאשם היה מעשן סיגריה מסוג אחר (שם, ש' 22). כאשר נאמר לס' כי טביעות האצבע שלו נמצאו על קופסת הסיגריות, השיב כי ייתכן ונגע בקופסה אך אינו זוכר זאת "אולי בהתחלה נגעתי מתי שראית את הקופסא על המיטה אבל אני לא זוכר. מה נגעתי בקופסא? מה כזה מטומטם אני?" (ש', 29-30). במזכר ת/20 שנכתב על ידי רס"ב האריס, מתואר על ידה כי לאחר מסירת הודעתו זו של ס', הוא שב לתחנה ומסר לה כי שוחח עם המתלוננת, שאמרה לו כי למיטב זיכרונה הוא כן נגע בקופסת הסיגריות מתוך לחץ, אולם ס' שב והדגיש כי הוא עצמו לא זוכר זאת כעת.

בחקירתו הנגדית עומת ס' עם הימצאותן של טביעות האצבע, חרף התעקשותו כי לא נגע בקופסת הסיגריות. ס' השיב כי טוב יהיה לשאול את השוטרים שנכחו בדירתם "כי עד עכשיו אני לא זוכר שנגעתי בקופסת הסיגריות אבל אני גם לא זכרתי בשניה שהשוטר אומר לא לגעת לא זוכר שלא נגעתי. כי אני זוכר שהייתי ממש בהלם, והתקרבותי אליהן, אבל לא נגעתי" (פרוט' מיום 04.02.2020, בעמ' 26, ש' 1-3).

אכן, הימצאותה של טביעת האצבע של ס' בנסיבות בהן מסר כי לא נגע בקופסת הסיגריות מעלות תהיה מסוימת. עם זאת, אינני סבורה שיש בתהיה זו משום חשש לניסיון הפללתו של הנאשם על ידי ס'. תשובותיו של ס' בבית המשפט, לפיהן עד היום אינו זוכר שנגע בסיגריות, מוסיפות לאמינות דבריו, שכן בנקל יכול היה לאמץ גרסה חלופית לפיה נזכר כי נגע בהן בשלב זה או אחר. תחת זאת, ס' ציין כי לאחר ששוחח עם המתלוננת, זו מסרה לו כי לדעתה הוא אכן נגע בקופסה, אולם לאחר שמסר פרט זה לרס"ב האריס, סייג את עצמו ואמר כי הוא עצמו איננו זוכר פרט זה. פרטים אלה

שנמסרו על ידי ס' הן בהודעותיו והן בבית המשפט- מלמדים על כך שתיאר אך את אשר זכר. יתר על כן, כפי שמסר ס' בעצמו, המדובר בשניות מספר לאחר שמצא את המתלוננת, ולאחר שהזמין משטרה למקום. ס' היה בלחץ מהחווייה הטראומטית שעברה המתלוננת, וייתכן שנגע בקופסה מבלי לשים לב או בטעות. כך או אחרת, אינני סבורה כי יש בנתון זה כדי למוטט את גרסתו או להביא לכדי הטלת ספק בה.

ערכה הראייתי של עדות ס' בחיזוק גרסת המתלוננת, ובפרט באשר לנסיבות בהן הגיע ס' לחצר דירתם והבחין בעצמו במתלוננת ובנאשם על גרם המדרגות. ס' תיאר כי "ראיתי את הנאשם עומד כשידיו מורמות לצדדים, מחזיק בשני המעקים. א. היתה למעלה כשתי מדרגות ממנו" (פרוט' מיום 04.02.20, בעמ' 16, ש' 29-30). עוד תיאר כי הבחין בה כשהיא נראית מבוהלת, שיערה פרוע והיא יחפה (שם, ש' 36). ס' תיאר כי כאשר נכנסו לדירה, סיפרה לו המתלוננת את אשר אירע לה "היא כולה רעדה בקושי יכלה לדבר, ממש דיברה בלחש לא שמעתי את המילים. היא כמה פעמים אמרה טוב שבאת מהר" (פרוט' מיום 04.02.20, בעמ' 17, ש' 16-17). המתלוננת תארה בפניו את התרחשות האירוע, וציינה כי הנאשם פתח את דלת הדירה, נכנס לבית, הוריד לה את החולצה והתחיל לנשק אותה. עוד היא סיפרה לו כי הנאשם חטף את מכשיר הטלפון שלה מידה ובשלב מסוים הצליחה לברוח ממנו ועלתה על גרם המדרגות. תיאור דומה מסר ס' במסגרת הודעותיו במשטרה, בהן תיאר את אשר ראה עם הגעתו לדירת מגוריהם, ובפרט את עמידתם של הנאשם ושל המתלוננת על גרם המדרגות, באופן המונע מן האחרונה לרדת.

ג. שיחת הטלפון בין המתלוננת לס' בעיצומו של האירוע

כזכור, המתלוננת סיפרה בעדותה כי עם כניסתו של הנאשם אל חדר השינה בדירה, ניסתה ליצור פעמיים קשר עם ס', בן זוגה, אולם ללא הצלחה. עוד תארה כי בשלב מסוים חטף הנאשם את מכשיר הטלפון מידה והניחו על כסא שליד המיטה. לאחר מאבק, יצאה מן החדר ומן הדירה כאשר מכשיר הטלפון בידה. בעודה על גרם המדרגות הצליחה לשוחח עם ס' ובקשה ממנו להגיע במהירות למקום.

4/ת הינו הקלטת השיחה שנערכה בין המתלוננת לס'. האזנה לשיחה מעלה כי המתלוננת ביקשה מס' להגיע מהר הביתה. קולה נשמע מבוהל ומעט מתנשף. אורך השיחה כעשרים שניות, ונדמה כי יש צדק בדברי המתלוננת, לפיהם לא רצתה לחשוף במהלך השיחה את פרטי האירוע מחשש שמא הנאשם יפגע בה. במהלך השיחה נשמעת המתלוננת אומרת לס' להגיע מהר הביתה, תוך שהיא מסננת "תבוא לפה הוא פה" (4/ת, מונה 00:24).

במהלך עדותה של המתלוננת היא זיהתה את עצמה בשיחה, והסבירה כי מדובר בשיחה בין השניים שנערכה בשלב בו עמדה על גרם המדרגות לאחר בריחתה את הדירה. אעיר עוד כי משך השיחה וזמן התרחשותה תואמים את צילומי המסך של השיחות היוצאות והנכנסות ממכשירה של המתלוננת, שהובאו על ידה לבקשת רס"ב האריס, וכן תואמים את צילומי מסך של השיחות היוצאות והנכנסות ממכשיר הטלפון של ס' (4/ת, 19). בצילומי מסך המפרטים את השיחות היוצאות והנכנסות של ס' והמתלוננת, קל להבחין כי ישנה התאמה בשיחות היוצאות והנכנסות בין שני המכשירים, וכי מדובר בשיחות שהתרחשו ביום האירוע בין השעות 12:21-12:26. השיחה המוקלטת- היא 4/ת- השעה 12:26 ואורכה תואם את משך השיחה כפי שמצוין בצילומי המסך שהועברו למשטרה על ידי בני הזוג. יתר על כן, מחקר נתוני תקשורת- 21/ת- שהוצא לבקשת רס"ב האריס מלמד אף הוא על שיחה שיצאה ממכשירו של ס' אל מכשירה של המתלוננת שאורכה כ-19 שניות והיא השיחה המוקלטת בגדרה ביקשה המתלוננת מס' לשוב במהירות לביתם.

אעיר, הגם שהדבר לא נטען, כי מחומר הראיות עלתה אי בהירות ביחס לשאלה מי יצר קשר בשיחת הטלפון המוקלטת. על פי נתוני התקשורת (ת/21) עולה כי השיחה יצאה ממכשירו של ס' אל מכשירה של המתלוננת. מנגד, המתלוננת בעדותה בבית המשפט ציינה כי היא עצמה התקשרה לס' (פרוט' מיום 04.02.20, בעמ' 7, ש' 34). לא מצאתי כי יש ממש בפער האמור, ודומה כי הדבר נבע משכחה או בלבול. עיון בהודעתה הראשונה של המתלוננת במשטרה מלמד כי שם מסרה כי "בשעה 12:26 יכולתי לענות לס'" (ת/7, ש' 47). עולה איפא כי בגרסתה במשטרה מסרה כי ס' הוא זה שהתקשר אליה. כאמור, הבלבול האמור מובן בנסיבות העניין ואין בו כדי לכרסם בגרסת המתלוננת או ס'. אוסיף על כך שבלבול זה גם מובן על רקע ניסיונותיה של המתלוננת להתקשר לס' בטרם חטף הנאשם את הטלפון מידה, וניסיונותיו של ס' לחזור אליה.

ערכה הראייתית של ההקלטה הוא רב ויש לייחס לה משקל משמעותי. יש בשיחה המוקלטת, כמו גם בנתוני התקשורת בין המתלוננת לס', כדי לאמת את גרסתה בדבר ניסיונותיה ליצור עמו קשר, ולמעלה מכך - ההקלטה מחזקת את גרסת המתלוננת אשר נשמרה איתנה ובעלת גרעין מבוסס של אמת, כאמור. ניתן ללמוד מההקלטה כי אכן ס' קיבל את פניהם של תיירים במסגרת עסק השכרת הדירות, וניתן לשמוע את בקשותיה של המתלוננת שיגיע במהרה הביתה, והכל באיפוק כדי לא להוביל להסלמה או אלימות נוספת מצדו של הנאשם. אציין לבסוף, כי עם הגשת ההקלטה כראיה במסגרת שמיעת הראיות, ביקש ב"כ הנאשם לשמור את זכותו לטעון בדבר אותנטיות ההקלטה. בסיכומי לא התייחס לכך, ומשכך דומה כי אין מחלוקת בדבר קבילות ההקלטה.

ד. עדותו של ו' השכן

עדוּתו של ו' השכן אף היא עדות המחזקת את גרסתה של המתלוננת בחלקים מסוימים. אכן, המדובר בעדות שכוחה מוגבל, וזאת לאור העדר יכולתו של ו' להבחין בפרטים או באירוע עצמו.

עדוּתו של ו' הייתה מהימנה ואמינה. הגם שמדובר במי שאינו מחשיב עצמו ידיד של בני הזוג, דומה כי האמת היא נר לרגליו. לא מצאתי סיבה לפקפק במידע אשר מסר, ובפרט לאור העובדה כי מסר אך את אשר שמע או ראה, מבלי שהקצין גרסתו לטובת צד כזה או אחר. במהלך חקירתו הנגדית, ניסתה ההגנה לבסס את הטענה כי עדוּתו של ו' תואמה על ידי ס', בן זוגה של המתלוננת. ניסיון זה נועד לכישלון חרוץ, ואף ניכר כי טענה זו נעדרת כל אחיזה. בעדותו של ו' הוא הבהיר לא אחת כי למעשה כלל לא שוחח עם ס' על האירוע נשוא כתב האישום. הובהר על ידו כי ביום האירוע עצמו, עם הגעת השוטרים, הוא פנה אל ס' ושאל אותו לגבי ההתרששות וסיבת הגעת השוטרים למקום, אולם ציין כי ס' לא היה מעוניין לפרט בנושא ואף התחמק מלתת לו תשובה ברורה. כך, לשאלה האם דיבר עם ס' השיב "לא. אמרתי ששאלתי אותו בערב מה קרה. והוא ככה כמו נחש יצא מהשאלה. לא אמר בדיוק. ומה היה ידעתי רק מהחוקרת" (פרוט' מיום 05.02.20, בעמ' 7, ש' 9-10); "לא. הוא בא ליד החלון שלי. שאלתי אותו מה קרה שהיתה משטרה? הוא התחמק מתשובה. ואמר שקרה וזה סודר" (שם, ש' 30); "לא דיברתי איתו. כי הוא לא רצה לענות לי. זה היה אולי באותו יום. מינימום 3,4 שעות אחרי האירוע" (שם, ש' 33-34); "אני הרחתי סיגריות ושאלתי אותו מה קרה היום עם אשתך שהיתה פה משטרה. הוא לא סיפר לי אמת. הוא אמר הכל טוב הכל בסדר עכשיו, מטפלים בזה" (שם, בעמ' 8, ש' 1-2).

הנה כי כן, ניסיון ההגנה לטעון לתיאום גרסאות בין ס' לבין ו' אין לו על מה להישען. ו' הותיר בי רושם חיובי ביותר, ואף ניכר כי אין בינו לבין ס' חברות או מחויבות אישית אשר עלולה להוביל את ו' לכדי מתן עדות שקר- ההיפך הוא הנכון. דומה כי בין השניים יחסים קורקטיים בלבד, ולעיתים אף חילוקי דעות הנוגעים לחצר. כך, ס' עצמו בעדותו תיאר כי לעיתים ו' כועס על הרעש המגיע מחצר דירתם. יתר על כן, ברי כי לו היה תיאום עדויות כאמור, הרי שתיאום כאמור היה מוביל לכך שעדותו של ו' תהיה עשירה יותר בפרטים, ואף תוכל לחזק עוד יותר את גרסת המתלוננת. כפי שיובא להלן, דומה כי עדותו של ו' מוגבלת בכוחה, ויש בה כדי לחזק את גרסת המתלוננת במספר מוקדים בלבד;

במסגרת עדותו, העיד ו' כי שמע צעקות מדירתם של המתלוננת וס', ובהן "לא, לא צריך, תעזוב אותי" וכן צעקות הקוראות את שמו של ס'. בחקירתו הנגדית הבהיר ו' כי הוא אינו יודע לומר האם צעקות אלה הופנו לס' עצמו או לאדם אחר, אולם ציין כי בתחילה חשב כי מדובר במתלוננת וס' מתווכחים בביתם, דבר שקרה בעבר. עוד ניתן לזקק מעדותו כי הבחין דרך חלון דירתו באדם "בלי נעליים ובמשקל קל מאוד" שבורח, ולאחריו יצא אדם אחר במשקל גדול יותר, נועל נעליים "שאני חושב שלבש מעיל וכובע ספורטיבי אדום, של קסקט". ו' הדגיש כי אותו אדם עם קסקט לא יכול היה להיות ס' "זה לא היה ס' בוודאות. זה בטוח שלפי הגובה זה לא היה ס'. ס' ציפור" (פרוט' מיום 05.02.20, בעמ' 6, ש' 30).

עולה איפא כי גרסתו של ו' מחזקת את גרסת המתלוננת בכל הנוגע לצעקותיה על הנאשם כי יעזוב את ביתה, כמו גם קריאותיה לס' בן זוגה. בנוסף על כך, ו' ידע לומר כי האדם הראשון בו הבחין בורח הוא אדם קל משקל שיצא יחף מהדירה, באופן התואם את גרסת המתלוננת. יתר על כן, גרסתו של ו' מחזקת את הסברה כי אותו אדם שיצא לאחר המתלוננת הוא הנאשם, לאור התרשמותו מגובהו, וכן נוכח תיאורו של אותו אדם כחובש כובע קסקט, כפי שמסרה המתלוננת, למשל, בהודעתה ת/7: "יש לו עיניים ירוקות כאלה מפחידות, לדעתי. והיה לו קסקט על הראש" (ש' 93-94). אכן, אין לכחד כי עדותו של ו' מוגבלת בכוחה, ואין היא יכולה לעמוד כראיה עצמאית. עם זאת, משמשת היא כראיית חיזוק נוספת לגרסת המתלוננת, כמצוין לעיל.

כאמור, ההגנה לא צלחה בניסיון להראות כי דבריו של ו' תואמו עם ס' וכן לא הוכיחה כי צעקות המתלוננת נבעו כתוצאה מריב עם ס', וזאת לאור קביעתו הנחרצת של ו' כי האדם חבוש הקסקט אינו ס'- קביעה שאני מאמצת לחלוטין.

סיכום ביניים

כפי שפורט לעיל, המאשימה פרסה תשתית ראייתית מוצקה המובילה למסקנה ברורה לפיה הנאשם ביצע את המיזחס לו בכתב האישום. אני מאמצת את גרסת המתלוננת באופן מלא, שלה חיזוקים רבים, בהם: עדותו של ס' בן זוגה, עדותו של ו' השכן, שיחת הטלפון בין המתלוננת לס' וכן מחקרי התקשורת המעידים על התקשרויות בין בני הזוג בזמן האירוע.

ה. גרסתו של הנאשם

שאלת מצבו הנפשי של הנאשם

ימים 04.02.2020 ו-05.02.2020 נקבעו לשמיעת הראיות בתיק. במהלך דיון ההוכחות הראשון, בגדרו נשמעו עדויותיהם של המתלוננת ובן זוגה ס', התנהלותו של הנאשם העלתה חשש שמא מצבו הנפשי מעורער, או לכל הפחות כזה הדורש את בדיקתו אצל הפסיכיאטר המחוזי. התנהלות זו של הנאשם תועדה בפרוטוקול הדיון, כך למשל: "הנאשם עושה תנועות של הנפת ידיים באוויר וצוחק" (פרוט' מיום 04.02.2020, בעמ' 22, ש' 22); "הנאשם עושה תנועות עימות עם משהו בדיוני ומדבר לעצמו" (שם, בעמ' 23, ש' 13).

נוכח האמור, בסיומו של דיון ההוכחות השני ביום 05.02.2020 דחיתי את פרשת ההגנה לאחר שתתקבל בעניינו של הנאשם חוות דעת הנוגעת למצבו הנפשי במהלך ביצוע העבירה המיוחסת לו, וכן בדבר כשירותו לעמוד לדין כיום. הדיון נדחה ליום 01.03.2020.

לדיון ביום 01.03.2020 התקבלה הודעה לאקונית מטעם הפסיכיאטר המחוזי, ובגדרה צוין כי הנאשם הינו כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. ב"כ הנאשם התרעם נוכח הודעת הפסיכיאטר המחוזי שנעדרה התייחסות מקיפה למצבו הנפשי של הנאשם, מבלי שנתקבלה חוות דעת ערוכה כדיון. בהחלטתי מאותו היום הוריתי לפסיכיאטר המחוזי להגיש לעיוני את חוות הדעת הכוללת אשר על בסיסה נקבעה אחריותו של הנאשם וכשירותו לעמוד לדין. עם זאת, פרשת ההגנה נשמעה במועד הדיון, תוך שציינתי כי לאחר קבלת חוות הדעת המלאה מטעם הפסיכיאטר המחוזי, סלולה להגנה הדרך להגיש חוות דעת נגדית מטעמה, שאז יקבע הדיון לתזכורת במעמד הצדדים.

בני לביני, הוברר כי מחמת טעות לא נסרקה חוות הדעת המלאה שנערכה כבר ביום 26.02.2020. חוות הדעת המלאה הועברה לעיון הצדדים, ועולה ממנה כי לאחר בדיקה, קל היה להיווכח כי לא נצפו ביטויים להפרעות בהליך החשיבה של הנאשם, ואף צוין כי הנאשם נעדר רקע פסיכיאטרי. הובהר איפא כי הנאשם ידע להבחין בין מותר לאסור והוא כשיר לעמוד לדין.

גרסת הנאשם לגופה

הנאשם מסר ארבע הודעות במשטרה;

בהודעתו הראשונה מיום 04.11.19 (ת/12) מסר גרסה לפיה בבוקר האירוע הגיע לדירתם של בני הזוג. המתלוננת הכניסה אותו לחדרו של ס', ולאחר מכן הוא יצא ושתה קפה עם ס' בחצר הדירה וביקש ממנו לשכור ממנו חדר. לטענתו, מסר לס' כי הוא ישוב בעוד רבע שעה. לאחר זמן מסוים, הגיע הנאשם לדירה, המתלוננת פתחה לו את הדירה ואמרה לו שהיא תעלה בקרוב לדירה שבסופו של גרם המדרגות, ואז "אני עליתי איתה במדרגות לחדר השכרה שלה ואז אני עליתי אתה היא התחילה לתפוס אותי ביד אמרה לי תשמע אני לא רוצה ס' אני רוצה אותך אבל אם בא לך אין שום בעיה עכשיו" (שם, ש' 13-15). עוד הוא מסר כי המתלוננת אמרה לו "תתפוס אותי ואמרה לי תנשק את השד שלי" (שם, ש' 17). מהודעת הנאשם עולה כי הוא עצמו היה בדירת המתלוננת שתי פעמים: האחת, בבוקר האירוע כשנכנס

לדירה והגיע עד לחדר בו שכב ס' במיטה; והפעם השנייה כאשר הגיע לאחר זמן מה לדירה ופגש במתלוננת שרצתה ללכת עמו לדירה במעלה גרם המדרגות. עוד במסגרת הודעה זו, הנאשם אישר כי הגיע לילה לפני כן לדירת בני הזוג על מנת לבקש לשכור דירה.

בהודעתו השנייה מיום 06.11.19 (ת/13) נשאל בעיקר סביב מידע שמסר לשוטרים לפיו הוא נתפס על ידם לאחר שחזר מבניין כלל בירושלים. גם במסגרת הודעה זו מסר הנאשם כי "חלאס היה נתנה וזהו" (שם, ש' 21), ובכך התכוון להסכמתה של המתלוננת לביצוע המעשים.

בהודעתו השלישית מיום 10.11.19 (ת/14) נתן הסבר לשיחות היוצאות ממכשירה הנייד של המתלוננת לבן זוגה ס'. לדברי הנאשם, המדובר בשיחה שהוא ביקש מהמתלוננת לבצע עבורו כדי לברר בדבר החדר אותו ביקש לשכור. עוד הוא תיאר כי במסגרת הסכמתה של המתלוננת לבצע עמו יחסים, היא "תפסה את הראש שלי עם הידיים ונתנה לי לשתות כאילו מהחזה שלה, ללקק את החזה שלה" (שם, ש' 16-17). הנאשם העלה את הסברה לפיה המתלוננת וס' עושים נגדו יד אחת וטומנים לו מלכודות, הגם שלא סיפק נימוק לכך שהשניים ירצו להרע לו. הנאשם שב וטען כי האירוע בו המתלוננת חשפה את שדה ארע על גרם המדרגות, ועמידתו של הנאשם על המדרגות נועדה להסתיר אותה. עוד הוא מסר כי הוא עלה ראשון למדרגות "כן. על המדרגות, אני עליתי קודם" (ש' 70). פרט נוסף שעולה מהודעתו הוא אישורו של הנאשם כי הסיגריות והמצת המופיעים בתצלום ת/3 שייכים לו. הנאשם הסביר כי השאיר אותם בשולחן בחצר הדירה, אולם ס' הכניס אותם חזרה לדירה, אולי כחלק מתוכנית בני הזוג לטמון לו מלכודת.

בהודעתו הרביעית מיום 10.11.19 (ת/15) נשאל בשנית בדבר קופסת הסיגריות והמצת שנמצאו בדירת בני הזוג לאחר האירוע. עוד הוצגה לה תמונה של חדר השינה ואז השיב כי "זו המיטה שאני ישבתי, אני וש' ישבתי לידו. אני יודע שהסיגריות והמצית שלי" (ש' 15). הנאשם שב על גרסתו לפיה המתלוננת היא זו שפיתתה אותו, ומסרה לו כי אין לו בשביל מה לקרוא לחברה שלו. הנאשם הסביר כי המלכודת שטמנו לו מתבטאת בכך שס' הגיע "תוך שנייה" למקום. בסוף הודעתו זו כאשר נשאל האם נשכב על המתלוננת במיטתה השיב "לא נשכבתי עליה אבל בבוקר היינו שלושתנו על המיטה" (ש' 87).

עיון בהודעותיו של הנאשם במשטרה מלמד כדלקמן: בלילה שלפני יום האירוע, הגיע הנאשם לחצר הדירה של בני הזוג, כאשר ס' לא נכח בה באותה העת. ביום האירוע נשוא כתב האישום, הגיע הנאשם בבוקר האירוע לדירה כאשר ס' ישן במיטתו, ונכנס אל פנים הדירה. לאחר מכן, גרסת הנאשם הינה כי חזר לאחר כרבע שעה, עלה יחד עם המתלוננת בגרם המדרגות אל עבר דירה אותה משכירים בני הזוג, שאז המתלוננת מסרה לו כי הוא אינו צריך לקרוא לחברתו, הורידה את חולצתה ומשכה אותו אל עבר אזור שדיה. הנאשם שב וחוזר כי ככל הנראה מדובר במלכודת שטמנו לו המתלוננת וס', אולם לא הובהר מה המניע של השניים להפלילו כאמור.

גרסת הנאשם בבית המשפט

בחקירתו הראשית מסר הנאשם כי הוא נכח בדירת בני הזוג פעם אחת ויחידה והיא כאשר נתפס. בתוך כך, כאשר נשאל

האם הגיע לדירה לילה לפני כן, מסר "אני לא הייתי שם היה כנראה מישהו דומה לי. אני הייתי רק ביום שנתפסתי" (פרוט' מיום 01.03.20, בעמ' 17, ש' 25). הנאשם מסר כי בבוקר האירוע כלל לא נכנס לדירתה של המתלוננת, אלא "בא מישהו דומה ונכנס אליה זה לא אני" (שם, בעמ' 18, ש' 1). הנאשם העיד כי הגיע בבוקר יום האירוע על מנת לשכור חדר: "רציתי לשכור חדר, באתי אליו ישבנו במרפסת והוא אמר לי שאין לו מקום והלכתי משם" (שם, בעמ' 18, ש' 9-10). הנאשם תיאר כי בשלב מסוים הלך מכיוון בניין כלל בירושלים אל עבר ביתה של חברתו שרה "נכנסתי לכביש שם ליד המקרה, ליד הרחוב, והיא גרה שם ורציתי לדבר איתה, עם שרה, ומתי עצרה נידת משטרה והייתה שם שוטרת מלכה" (שם, בעמ' 18, ש' 11-13). הנאשם חזר בו מגרסתו במשטרה, ומסר כי "אני לא הייתי ולא עליתי איתה במדרגות. אדם אחר נכנס לחדר לעשות עניין התקרב או לא, לא מעניין אותי" (שם, בעמ' 18, ש' 34-35).

בחקירתו הנגדית המשיך הנאשם לעמוד על גרסתו החדשה, ולפיה הפעם היחידה שהגיע לדירת בני הזוג הייתה בבוקר יום האירוע (מה שכונה בפתח הכרעת הדין "המפגש השני"), ולאחר מכן לא שב. הנאשם אף הכחיש כי הגיע לילה לפני כן לדירה. קל להיווכח כי הנאשם הפך את עורו, וגרסתו השתנה ללא היכר ביחס לגרסה עליה חזר בחקירותיו במשטרה.

הנה כי כן, דומה כי גרסתו העדכנית של הנאשם- גרסה כבושה היא מא' ועד ת'. הנאשם החליט לזנוח את גרסתו הקודמת, ותחת זו אימץ לחיקו גרסה חדשה אשר אף היא נעדרת כל היגיון, ודומה כי אין לה כלל על מה להישען. כידוע, הכלל המושרש בדבר עדות כבושה מורה כי "ערכה ומשקלה הראייתית של זו מועטים בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמינותה. זאת, כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש עדותו" (ראו מבין רבים: ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.09.09), פס' 10 לפסק דינה של השופטת ארבל).

בענייננו, ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי הסיבה לשינוי בגרסתו נובע ממצבו הנפשי המורכב של הנאשם, ומשכך ביקש מבית המשפט להתחשב אך בהודעותיו במשטרה. דין הטענה להידחות;

כמצוין לעיל, חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי מצאה את הנאשם כשיר לעמוד לדין, ואף מעבר לכך- הובהר כי לנאשם אין כל רקע פסיכיאטרי כלשהו, ואף לא תוארו הפרעות נפשיות אחרות מהן הוא סובל בשגרה. הלכה למעשה, הפסיכיאטר המחוזי לא מצא בבדיקתו ממצאים שיכולים להעיד על קושי להעמידו לדין. יתר על כן, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם בפניי, נחה דעתי כי לא מצבו הנפשי הוא זה שהוביל לכבישת עדותו. הנאשם ענה על השאלות בהרחבה, באופן סדור וישיר, ולא התרשמתי כי במהלך עדותו הוא נתקל בקשיים- ההיפך הוא הנכון. הנאשם תיאר את גרסתו החדשה ודבק בה לאורך כל עדותו. גם תחת חקירה נגדית, לא הביט ימינה או שמאלה ונשאר דבק בגרסתו, באופן המקשה לקבל את טענת ההגנה לפיה מצבו הנפשי הוא זה שהובילו למסור עדות כאמור. סבורני כי לו היה ממש בטענת ההגנה, הרי שעדותו של הנאשם הייתה רצופה אי דיוקים ובלבול עד כדי קושי בזיקוק גרסה כלשהי. דא עקא, שעדותו של הנאשם הייתה סדורה וקוהרנטית ולא מצאתי כיצד מצבו הנפשי הוא זה שהובילו לשנות את גרסתו הראשונית.

מכל מקום, וגם אם אתייחס לגרסת הנאשם במשטרה, הרי שאף היא אינה מחזיקה מול התשתית הראייתית המבוססת שהוצגה על ידי המאשימה, המלמדת על אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר. הטענה המרכזית שהציג הנאשם בחקירותיו הינה כי המעשים בוצעו בהסכמה, על גרם המדרגות, והעמדתו לדין הינה תולדה של מלכודת שטמנו לו המתלוננת וס'. אני סבורה כי גרסה זו דינה להידחות.

גרסת הנאשם במשטרה לפיה הופלל על ידי בני הזוג לא הובררה די הצורך, ולאורך חקירותיו לא הובהר על ידי הנאשם מהי הסיבה בגינה ירצו השניים לטפול נגדו מעשים שלא ביצע. הנאשם טען כי בעוד הוא והמתלוננת עמדו על גרם המדרגות, היא זו שהורידה את חולצתה, וקירבה את ראשו לשדיה, ובדרך זו פיתתה אותו ואף אמרה לו כי הוא אינו צריך לקרוא לחברתו. ואולם, טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת, שעמדה על כך שהאירוע התרחש בחדר השינה בדירה; היא אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של ו' השכן, שתיאר כיצד שמע צעקות כדוגמת "תעזוב אותי" מדירת המתלוננת ואף הבחין מיד לאחר מכן באדם יחף וקל משקל בורח מן הדירה, ואחריו אדם גבוה חבוש קסקט. בנוסף, גרסה זו של הנאשם במשטרה אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו של ס', שהעיד כי הגיע למקום, הבחין במתלוננת מבוהלת, בעודה בורחת חזרה לדירה ומעל הכל- אינה עולה בקנה אחד עם שיחה שהתרחשה בין המתלוננת לס' בגדרה ביקשה מהאחרון להגיע במהרה הביתה כי "הוא פה", ובכך התכוונה המתלוננת לנאשם.

זאת ועוד; ב"כ הנאשם בסיכומיו הגיש מזכר נ/2. המדובר במזכר שנכתב על ידי רס"מ ניר בן חיים, טוען מעצרים, בו נכתב כי אחיו של הנאשם הגיע לאחד מדיוני הארכת המעצר של הנאשם, ומסר לו כי ס' בן זוגה של המתלוננת אינו משכיר רק דירות, כי אם משכיר גם את המתלוננת עצמה. עוד עולה מהמזכר כי אחיו של הנאשם מסר לו כי מדובר בנקמה שתוכננה על ידי ס' בעקבות אירוע עבר בו הכה הנאשם את ס' בירושלים.

ניסיון ההגנה להיבנות ממזכר נ/2 על מנת לבסס טענת ההפללה- אין בו ממש. ראשית, לו אכן יש דברים בגו, מוטב היה להגנה לזמן את אחיו של הנאשם להעיד מטעמו, באופן שישימע בפני בית המשפט את גרסתו הישירה. ברי כי הדברים כפי שמובאים במזכר נ/2 הינם הלכה למעשה עדות מכלי שלישי וקיים קושי מובנה להסתמך עליהם. הימנעות ההגנה מלזמן לעדות מדברת בעד עצמה.

בנוסף, ולגופו של עניין, ס' בעדותו הכחיש מכל וכל כי אירע ויכוח או תגרה בינו לבין הנאשם, ולמעלה מכך- הנאשם עצמו לא ציין דבר וחצי דבר הנוגע לריב שהתרחש בינו לבין ס'. הן הנאשם והן ס' תיארו את הקשר ביניהם כקשר בין מכרים, מבלי שקיימת טינה קודמת. הנאשם נשאל פעמים רבות בחקירותיו מדוע שהשניים ינסו לטמון לו מלכודת, ואף לא פעם אחת השיב כי הסיבה נעוצה באירוע אלימות קודם בינו לבין ס', ולמעשה לא העניק לכך הסבר כלשהו (ראו: ת/14, ש' 32, 37; ת/15, ש' 32, 34, 52, 54, 56, 61, 67, 81). כמו כן, במסגרת עימות שנערך בין הנאשם לבין ס' (ת/17), שאל הנאשם את ס' מדוע הוא טומן לו מלכודת, אולם הוא לא הזכיר דבר ביחס לריב קודם ביניהם.

באשר לטענה לפיה ס' עוסק בהשכרת דירות וכן בהשכרה של המתלוננת, הרי שזו לא בוססה כלל ועיקר, ולא הובאו לעיוני ראיות הנוגעות לעיסוקה של המתלוננת- ההיפך הוא הנכון. במסגרת עדותה של המתלוננת בבית המשפט הכחישה טענות אלה, וממילא איני רואה את הרלבנטיות שלהן וכיצד היה בהן כדי לתרום להגנת הנאשם.

יתרה מכך, גרסאותיו של הנאשם במשטרה לכשעצמן מלמדות על אי דיוקים ושינויים שלא לאמר שקרים ממש. כך למשל, הנאשם תיאר כי בבוקר האירוע הגיע לבקש לשכור דירה מבני הזוג, נכנס עד לפתח חדר השינה ויצא חזרה החוצה. עם זאת, במסגרת הודעתו הרביעית ציין כי ישב עם ס' והמתלוננת על המיטה. דומה כי הנאשם הפליג בתיאוריו, והלכה למעשה הסתבך בשקריו וציין פרט שגוי, שכן ברי מיתר העדויות, ומעדותו של הנאשם בעצמו, כי הוא הגיע לפתח חדר השינה ויצא חזרה אל מחוץ לדירה. אי דיוק נוסף מתבטא בכך שתיאר כי עם עלייתו שלו ושל המתלוננת בגרם

המדרגות, הוא עלה ראשון (ראו בהודעתו השלישית). ברי כי פרט זה אף הוא שגוי ושקרי, שכן ברי כי המתלוננת היא זו שיצאה ראשונה מן הדירה, והדבר מתחזק לאור עדותו של ס' שתיאר כי עם הגעתו הבחין במתלוננת עומדת שתי מדרגות מעל המדרגה עליה עמד הנאשם, שמנע ממנה לרדת מגרם המדרגות.

ו. מחדלי חקירה

ההגנה טענה בסיכומיה כי המשטרה התרשלה בבדיקת מצלמות אבטחה המכסות את מקום האירוע נשוא כתב האישום. לדבריה, במסגרת מזכר נ/1 ניתן להיווכח כי המשטרה הסתפקה אך בהצהרתו של ס' שאמר שיבדוק את העניין, ועד שהדבר נעשה היה מאוחר מדי.

כידוע, "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם" (ראו בע"פ 5633/12 **ניימן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.07.13)). עם זאת, בהלכה פסוקה נקבע כי במסגרת בחינתם של מחדלי החקירה על בית המשפט להעריך האם מחדלי החקירה מקימים חשש שמא הגנתו של הנאשם קופחה נוכח הקושי להתגונן מול התשתית הראייתית המרשיעה, באופן העולה לכדי פגיעה בזכותו היסודית של הנאשם להליך הוגן (ראו ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.16)).

במספר הכרעות דין ציינתי כי לא יכול להיות חולק כי תיעוד חזותי של אירוע פלילי הוא דבר מבורך במסע אחר חקר האמת. ואולם המציאות מלמדת כי אין הדבר נגיש בכל מקרה, ואין המדובר בתנאי מחייב לצורך הרשעה. בסופו של יום לבית המשפט סמכות להרשיע נאשם על סמך עדות אחת ויחידה, ומעבר לכך, הרי שעל פי עקרונות שיטתנו המשפטית נדרשת המאשימה להציג את סך הראיות המספיקות להרשעתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ולא מוטלת עליה החובה לתפוס ולהציג את כלל הראיות האפשרויות - "הדין הוא שדי בראיה" "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המכסימלית" שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 **גרינברג נ' מדינת ישראל**, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209).

בנסיבות המקרה דנן לא ראיתי כיצד טענה זו יכולה להיזקק לזכותו של הנאשם עד כדי זיכוי מן המיוחס לו. המאשימה הציגה תשתית ראייתית מבוססת והיא אף מעבר לתשתית הראייתית המספקת לצורך הרשעה. רס"ב האריס בחקירתה הנגדית מסרה כי היחידה החוקרת לא הסתמכה רק על בדיקתו של ס' "מאצלנו יוצא טכנאי אנחנו לא מסתמכים רק על מה שהוא אומר" (פרוט' מיום 05.02.20, בעמ' 13, ש' 19). יש ממש בתשובותיה של רס"ב האריס, לפיה ספק רב עם מצלמה בקומה הרביעית הממוקמת באזור - ואבהיר כי כלל לא הוברר היכן אם בכלל ממוקמת מצלמה - תוכל לכסות את אזור האירוע נשוא כתב האישום, ובפרט בשכונה נשוא כתב האישום, הידועה בצפיפות היחסית. מכל מקום, אף אם הייתה מצלמה שהמשטרה לא פרקה בזמן המתאים, אינני סבורה כי יש במחדל זה כדי להוביל לזיכוי של הנאשם, וממילא עיקר המיוחס לנאשם התרחש בחדר השינה של המתלוננת בדירה.

הכרעה

כמתואר בפתח הדיון, המאשימה ביססה את אשמת הנאשם על גרסת המתלוננת. מטבע הדברים, וכפי שקורה לא אחת בעבירות מין, האירוע נשוא כתב האישום התרחש בחדרי חדרים באופן המקשה על המאשימה להצטייד בראיות נוספות. עם זאת, בענייננו דומה כי גרסת המתלוננת מחוזקת במספר ראיות: עדותו של ס', בן זוגה, והעובדה כי נכח בחלקו האחרון של האירוע; עדותו של השכן ו', שהעיד בדבר הצעקות ששמע שנבעו מדירתה של המתלוננת וכן תאר את הדמויות שיצאו מן הדירה; הקלטת שיחה בין המתלוננת לס' במסגרתה ביקשה ממנו להגיע מהר הביתה לאור נוכחותו של הנאשם; ופלט שיחות המתעד את ההתקשרויות המתוארות בגרסת המתלוננת.

כלל ידוע הוא כי אין בכל סתירה או אי דיוק כדי ללמד על כוונה להטעות או לשקר. בפסיקה הוצגה לא אחת האבחנה המתבקשת שבין "סתירות לכאורה" הנובעות מתיאורו של אירוע זמן מה לאחר שהתרחש לבין סתירות משמעותיות, המעלות חשש ממשי לאמירת שקר (ראו, מבין רבים, ע"פ 11235/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.05.07), בפס' 16). הלכה זו כוחה חזק עוד יותר בתיקי עבירות מין, בהן היכולת לשוב ולשחזר פרטי פרטים היא קשה ולעיתים אף בלתי אפשרית. עוד צוין לא אחת בפסיקה כי "זאת ועוד, הניסיון המצטבר ובעקבותיו הפסיקה הכירו בכך שאין נאנסת טיפוסית ואין סולם מסוים של תגובות שלו, ורק לו, ניתן לצפות" (שם, בפס' 15, וההפניות). כלל זה מתמודד, לדוגמה, עם טענת ההגנה לפיה עלייתה של המתלוננת בגרם המדרגות כשהיא יחפה, איננו אקט הגיוני, ובפרט לאור העובדה כי יכולה הייתה לברוח לרחוב הראשי. מכל מקום, בנסיבות המקרה שבפניי לא הועלו סתירות המעלות חשש כי דברי המתלוננת הם דברי שקר, ובפרט לא הוכח כלל ועיקר כי המתלוננת ובן זוגה ס' עשו יד אחת על מנת להפליל את הנאשם במעשים שלא ביצע.

נוכח האמור, וכפי שכבר צוין לעיל בפתח הדברים, אני מוצאת לאמץ את גרסת המתלוננת כולה, ולפיה המעשים שביצע הנאשם נעשו בהיעדר הסכמתה ותוך שימוש בכוח. משכך, ברי כי תנאי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין מתמלאים בנסיבות העניין דנן, וממילא לא נטען כי המעשים המיוחסים לנאשם לא ממלאים אחר תנאי הסעיף.

סוף דבר; אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום: הסגת גבול ומעשה מגונה בכוח.

בשל צו החירום, ובהסכמת הצדדים, תשלח אליהם הכרעת הדין ע"י המזכירות.

קובעת לטל"ע ליום 10.5.2020 בשעה 9:00.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס, ככל שהדבר יהיה אפשרי. במידה ולא - יתקיים הדיון באמצעות תיעוד חזותי או קולי.

מזכירות תשלח הכרעת הדין לצדדים ולשב"ס ותזמן מתורגמן לשפה הערבית.

ניתנה היום, י"ב ניסן תש"פ, 06 אפריל 2020, בהיעדר הצדדים (ובהסכמתם).